XVIII. évfolyam, 2. sz. Megjelenik havonta Sopron, 1931. február

MISSZIÓI LAPOK

Az ág. h. ev. misszióegyesület hivatalos közlönye

Alapította: SCHOLTZ ÖDÖN esperes

Szerkeszti: BR. PODMANICZKY PÁL
egyetemi theológiai tanár

EV. THEOLOGUSOK OTTHONA
KÖNYVTÁRA
SOPRON.

A Missziói Lapok előfizetési ára 1 P a Misszióegyesület pénztárosának, Broschkó Gusztáv Adolf esperes úrnak címére küldendő, Budapest IV. Deák-tér 4.

Vitéz Tóth Alajos könyvnyomdai műintézete, Sopron, 1191

XVIII. évfolyam, 2. szám. Megjelenik havonta. Sopron, 1931. február

MISSZIÓI LAPOK

Alapította SCHOLTZ ÖDÖN esp. Szerkeszti BR. PODMANICZKY PÁL egy. theol. tanár

A könyv.

A herrnhuti testvérközségnek egy Keletafrikában, Uniamveziben dolgozó misszionárusnője beszéli: „Egyszer egy csapat embert láttunk kicsiny kórházunk felé közeledni. Valami 15-en lehettek. Afrikai szokás szerint libasorban lépkedtek, elől a főnökük. Megérkezve letelepedtek félkörben a verandánk elé. Középen a főnök. Egy könyvet tartott a kezében s azt kérdezte tőlem: „Tudod-e, mi ez?" „Könyv", — feleltem. „Könyv, csakugyan könyv, — hagyta helyben, — még pedig ezé a fiúé. Már régebben kapta és olvasott nekünk belőle." Ezzel elhallgatott egy kicsit, de aztán megeredt a nyelve. Elmondta, hogy a fiú a mi missziói iskolánkban tanult meg olvasni Uzokében. Aztán kitört a háború. Csaták hire hallatszott s katonákat is látott a fiú. Megijedt és a bozótba menekült. A könyvet azonban magával vitte oda is. Egy faluban befogadták. Ott nagyon furcsának találták a gyerekek, hogy a könyv beszél hozzá. Kérték, tanítsa meg őket is olvasni. Fülébe jutott ez a dolog neki, a főnöknek is s neki is kedve kerekedett megtanulni olvasni. A könyv pedig nem volt más, mint a biblia. Végül így szólt a főnök: „Micsoda csodálatos dolgok vannak ebben a könyvben! Én meg az embereim azért jöttünk öt napi járó földön, az erdőn keresztül ide, hogy még többet tanuljunk a ti Istenetekről s arról a Jézusról, akiről ez a könyv szól. Hosszú útat tettünk. Csaknem 25 angol mérföldet gyalogoltunk naponta. Most pedig kérek egy tanítót vagy egy evangélistát, akit mindjárt magammal is vihessek a falumba".

A februári szám késését sajnálatos, részben teljesen a SZERKESZTŐSÉGTŐL és KIADÓHIVATALTÓL független körülmények okozták. Kérjük mindenkinek szíves, megértő bocsánatát!

Hogyan ébredt Bodelschwingh szívében szeretet a misszió iránt?

Március 6-án lesz 100 éve Bodelschwingh Frigyes születésének. Bodelschwingh alakja a belmisszióban nőtt naggyá, de megtérése és magának Isten országa számára való elkötelezése a külmisszióval van igen szoros összefüggésben. Ez nem egyedülálló eset. A misszió nagy munkásai közt nem egy van, aki a misszióba való elhivatásával kapcsolatban tért meg, mint a bibliában is a tanítványok nagy része.

Még mielőtt a misszió nagy mezeje eléje tárulna, három dolog hat Bodelschwinghre alakítólag.

14 éves korában egy lelkészjelölt nevelősködik náluk. Ez többször elviszi magával szegénylátogató körútjára. A nyomor, amelyet ott lát, a szívére nehezedik. Bántja az ellentét e között s a között a bőség és kényelem között, amely őt, a pénzügyminiszter fiát otthon körülveszi. Egyszer az édesapja ünnepi ebédet adott a minisztériumnak valami előkelő vendégei számára. A drága edé nyekkel, pompás ételekkel megrakott asztal láttára keservesen sirva fakadt a fiú. Eszébe jutottak a szegények, akik még a legszükségesebbet is nélkülözik. Alig birta megvigasztalni az édesanyja. Ezzel bizonyságát adta a kis Bodelschwingh, hogy megvan benne a misszionárius első kelléke: az a képesség, hogy más emberek helyzetébe belehelyezkedjék.

Nem sokkal ezután megdöbbentő eset történik családjában. Bátyja, Lajos párbajban kapott sebe következtében meghal vérmérgezésben. A párbaj előtt búcsúlevelet ír. Ebben arra kéri testvéreit, halálát vegyék komoly intés számba, kerüljék a bűnt s egész életüket igyekezzenek istenfélelemben leélni. Az a bűnbánat és megtérés, melyen bátyja életének utolsó napjaiban — főképen édesanyja bizonyságtételének a hatása alatt — keresztülment, azt az igazságot állította az ifjú Bodelschwingh szeme elé, hogy a legjobb családi nevelés, az előkelő állás, a magas műveltség mind nem ér semmit újjászületés, az üdvösségnek személyes megtalálása nélkül. S nem kell-e ettől a bizonyosságtól égni minden misszionárius szivének?

Az 1848-i forradalom földúlja a család eddigi exisztenciáját. Az alig 20 esztendős Bodelschwingh egy nagy gazdaságba kerül mint alkalmazott. Itt megint szembe kerül a nép nyomorával. De most elsősorban is a lelki nyomorúság találja szíven. Az emberek

rongyos viskókban nyomorúságosan tengetik az életüket, de ennek a pálinka az oka. Arról is meggyőződik, hogy erkölcsi bajokat tisztán erkölcsi úton nem lehet orvosolni, anyagi eszközökkel persze ép oly kevéssé. Gazdájától 100 tallért kap a legszegényebb munkások segélyezésére. Pénzt elvből nem ad a kezükbe. Élelmiszert, ruhaneműt szerez be számukra. De mi történik? Ruha is, gabona is a korcsmároshoz vándorol s a 100 tallérból 90 megint csak pálinkára megy. Csődöt mond az a kisérlete is, mellyel a kicsapongással járó népünnepélyeket megnemesíteni akarja. De ezek a csődök jótékony hatású csődök. Ezek formálták még a misszióval való megismerkedése előtt harmadsorban a lelkét. Érlelik annak az isteni igazságnak a felismerésére, amely nélkül nines missziói élet: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek."

Erre az időre esik megismerkedése egy hivő postamesterrel: Mellin Ottóval s ennek a révén egy szegény 28 év óta ágyban fekvő beteggel, akinek nagy volt a nyomorúsága, de a boldogsága még nagyobb, mivel tudta, mije van Jézus Krisztusban: váltsága az ő vére által és bűneinek bocsánata. „A beteg Frici — irja Bodelschwingh életrajzában — ettől kezdve titkos barátommá lett. Egyedül Isten tudja s az örökkévalóség fogja teljesen föltárni, mit köszönhetek neki."

Érdekes azonban, hogy mindez csak előkészítette Bodelschwingh megtérését. A döntő lökést nem édes anyjának egyénisége, nem bátyjának búcsúlevele, melyet a bibliájában hordott, nem is a postamesterrel, meg Fricivel való ismeretsége adta meg erre, hanem egy missziói olvasmány: egy korán elhunyt kinai gyermeknek: Czinnek az élete története.

1854 tavaszán meghal az édes apja. Temetéséről hazatértében komoly gondolatok foglalkoztatják Bodelschwinghet. Érzi, hogy szakítania kellene vasárnap délutáni kuglizó társaságával. De nincs rá bátorsága. „Erre Istent kértem: mutassa meg az útat, hogyan szabadulhatnék anélkül, hogy valótlanságot mondjak s anélkül, hogy ő olyant kivánna tőlem, aminek nyilt megvallására még nincs erőm." — Isten csodálatosan felelt erre az imádságra. Hazaérkezte utáni első lovaglása alkalmával levetette Bodelschwinghet a hosszú pihenés miatt szilajjá vált paripája. Balesete nem volt különösebben súlyos, de néhány hétre mégis kötésbe került a karja s így társai nem várhatták a kugli-pályára. Ekkor jöttek azok a csöndes vasárnapdélutánok, amelyekre már oly régóta vágyott. Egy ilyen délután a bázeli missziói társulatnak egy kis kiadványa

került a kezébe: „Czin, a szegény kinai fiú.“ Már régebben ott hevert ez a füzetke a könyves-polcán. Az utóbbi időben a cukorrépaföldön dolgozó gyermekek s a nép számára hozatott ugyanis traktátusokat, amelyeket örömmel osztogatott, de maga nem olvasott. Egyre nagyobb megindulással olvasta a kis Czin történetét, aki sok halálos veszedelem után angol katonák jóvoltából Londonba került. Ott egy hivő család vette föl a gondját, akinél megismerte az Úr Jézust, s elhatározta, hogy mihelyt lehet, visszatér Kinába. Ott, ahol ezért biztos halál várja, akarja mindenáron hirdetni az evangéliumot. Szándékát így okolta meg: „Mit mondhatnék az itélet-napján, ha testvéreim föltennék a kérdést: „Ha te ismerted az üdvösség útját, miért nem adtad nekünk is tudtunkra?“

„Abban a pillanatban, mikor ezeket az egyszerű szavakat olvastam, — mondja Bodelschwingh — azonnal úgy éreztem, mintha hályog esett volna le a szememről hivatásom felismerésére nézve. Addig leghalványabban sem gondoltam arra, hogy lelkész legyek. Sem apám, sem anyám, sem senki más nem hozta ezt soha szóba. Ebben a pillanatban teljesen bizonyossá vált előttem, hogy Isten ezt a hivatást ajándékozza nekem. S ettől az órától fogva soha legkisebb kétségem sem támadt erre vonatkozólag. Örömkönnyek közt adhattam érte hálát Istennek.“

Ime, előttünk áll valaki, akit a külmisszió adott a belmisszió-nak! Sokszor hallani azt a panaszt, hogy a külmisszió megrabolja a belmissziót. Bodelschwingh esete hathatós cáfolata ennek a panasznak. Van azonban ennek az esetnek még két tanulsága, két üzenete számunkra. Az egyik ez: Nincs-e a te könyvespolcodon is valami kis olvasmány, egy rövid evangéliumi elbeszélés, egy külmissziói füzet, vagy — mondjuk — a Missziói Lapoknak egy száma, amelyet másnak már talán oda is adtál olvasni, magad azonban még mindig nem olvastál? Pedig lehet benne valami, ami megvigasztalna, amitől új irányt kapna az életed, amitől hályog hullana le a szemedről. Bodelschwingh elég nagy egyéniség volt, még a világ is gazdasági és szervező lángelmének tekintette, s Isten mégsem tartotta méltatlannak, hogy egy kis missziói iratkán keresztül szóljon bele ennek a nagy embernek, a maga nagyra hivatott eszközének az életébe.

A másik üzenet arról szól, amit az energia megmaradása törvényének hiv a természettudomány. Czin tüdővészbe esett, mint ez az európai éghajlat alá kerülő kinaiak között olyan gyakori. Tervét, hogy hazamenjen Krisztusról bizonyságot tenni, nem való-

síthatta meg. De imádsága s a lelkek megmentésére való sóvárgása negyven évvel később beleáramlott valakinek az életébe, aki attól kezdve nem tudta feledni a kis Czint s a külmissziót. Az ő hatása alatt elsősorban is külmissziói szolgálatra gondol Bodelschwingh, ebben az irányban szerez kiképzést s ha végeredményben nem jut is ki, tesz otthon a maga helyén annyit a misszióért, mint akárhány munkás, aki kimegy.

A misszió eredményei

I. Az izlám.

Az izlám tekintélyes darabja annak a világnak, amellyel szemben a keresztyénségnek missziói kötelezettségét kell teljesitenie. A világháború előtt, 1914-ben Zwemer és Westermann misszionáriusok 201,296.696 lélekre becsülték az izlám követőinek számát. Nagyon tévednek azok, akik a félhold világát olyannak képzelik, mint amely különb a pogányságnál s ezért közelebb áll a keresztyénséghez, mint amaz. Hiába hangoztatja Mohamed az egy Istenben való hitét, ez valami egészen más, mint a keresztyén embernek Istenben való hite. Megmondta az Úr Jézus: senkisem mehet az Atyához, hanemha én általam s ez vonatkozik Mohamed követőire is. S amint a múltban, úgy a jelenben is világos jeleit látjuk annak, hogy az izlámban nincsen Istenből való élet. Gondoljunk csak arra, hogy mennyi szenvedést zúdított Európára és első sorban hazánkra a török támadások évszázadokon áthúzódó sora s ne felejtsük, hogy a mohamedán hódítók mind arra hivatkoztak, hogy a hitetlenek, azaz a keresztyének ellen való harc Mohamed által reájuk rótt kötelesség. Vagy gondoljunk arra, hogy a mohamedán vakbuzgóság a mai korban, az egész művelt világ szemeláttára és tiltakozása ellenére mit vitt véghez a szerencsétlen örmény néppel, micsoda rettenetes kegyetlenséggel mészárolta halomra nemcsak a férfiakat, hanem a nőket, gyermekeket, aggokat is. S azt se felejtsük el, hogy a családi élet erkölcsének milyen megcsúfolását jelenti a többnejűség s hogy az afrikai rabszolgakereskedés, mondhatjuk, mind a mai napig, mohamedán kereskedők kezében van. Napjainkban különben több tekintetben a hanyatlás jeleit mutatja az izlám. Maga az 1899 ben Mekkában tartott mohamedán kongresszus is elismerte ezt és 57 pontban sorolta föl a hanyatlás okait. A hanyatlás legkétségtelenebb jele mindenesetre az a tény, hogy a világháború előtt a mohamedánok 83 százaléka nem mohamedán felsőbbséget

uralt. S a helyzet azóta még rosszabbodott, mert akkor az ottomán birodalom még 13,278.000 alattvalót számlált.

A keresztyénség már a középkorban látta a félhold világával szemben való kötelességét. Nem a keresztért karddal harcoló keresztes hadjáratokra gondolunk, hanem a középkori missziói munkásságnak olyan vonzó egyéniségére, mint Lullus Raymundusra, aki vérét is ontotta Krisztusért. Azt már említettük, hogy Luther is sürgette a mohamedán missziót. A múlt század elején meginduló ébredés és a belőle kibontakozó missziói tevékenység terelte rá igazában a figyelmet az izlámra. Ennek a kornak egyik legnemesebb missziói egyénisége Henry Martyn. Őt tekinthetjük a protestantizmus első nagy mohamedán misszionáriusának. Ő adta ki 1816-ban az újtestamentom arab fordítását. Minden eddigi munkásánál nagyobb szabású úttörője a mohamedán missziónak korunkban Zwemer Sámuel, aki nemcsak mint misszionárusi végzett Egyiptom mohamedánjai között úttörő munkát, nemcsak rettenthetetlenségének adta több izben példáját, amikor a Mekkába özönlő vakbuzgó zarándokseregeknek is hirdette az evangéliumot, hanem aki nagyarányú irodalmi működésével, az egész világ keresztyénségét, főleg a diákságot megmozgató toborzó munkájával fölébresztette a protestantizmusban az izlámmal szemben való felelősségérzetet. Járt Magyarországon is. Jelenleg Amerikában a princetoni egyetemen a missziói tudomány tanára.

Közvetve a mohamedán misszió szolgálatában áll a protestáns keresztyénségnek az a kiterjedt munkája, amely a mohamedánok közé beékelt kopt, szir és örmény keresztyén egyházak megelevenítését tűzte ki céljául. Alapja az a meggyőződés, hogy a mohamedánok méltán megbotránkozhatnak ezeknek a keresztyén egyházaknak holt állapotán, névleges keresztyénségén, viszont hogy megközelíthetők volnának és pedig a legközvetlenebb módon, ha ezek az egyházak s ezek keresztyénei az igaz, evangéliumi keresztyén élet szépségét és erejét szemléltetnék előttük. Erre a munkára nézve csak egy régi statisztikai adatot említhetünk, amely szerint 1911-ben Észak-Afrikában és Elő-Ázsiában összesen 363 megszervezett prot. gyülekezet volt 130.000 taggal.

Azóta ez a szám valószínűleg jelentékenyen megnövekedett, de különben a szóban forgó missziói munkák egy része nem is szervezi meg külön az evangélium által öntudatos keresztyén életre eljutott kopt, szir és örmény keresztyéneket, hanem meghagyja őket ősi egyházukban, hogy bizonyságtételük és életük azt hassa

át kovászként. Igaz, hogy Afrikában, ahol a szerecsenek ősi vallásossága a behatoló kultura hatása alatt bomladozik s másfelé is (Indiában, Hollandus-Indiában) folytat az izlám missziói tevékenységet, de ha látjuk, hogy a mai Törökország sorra-rendre szakit a mohamedán hagyománnyal, ha olvassuk, hogy az izlám hires fellegvárának, a kairói El Azhar egyetemnek már nem 15.900 hallgatója van, mint ennekelőtte, hanem csupán 6000, ha látjuk mindenütt — az egyetlen töröktől eltekintve — a mohamedán népek politikai tehetetlenségét, nem fogunk valami nagy jelentőséget tulajdonítani ennek a mohamedán részről indított missziónak. Viszont bizakodó reménységgel vehetjük tudomásul, hogy a keresztyénség mohamedán missziója, noha még csak a kezdet kezdetén van, máris körül belül 100 000 keresztyénné lett mohamedánra mutathat rá mint munkája eredményére. S örvendhetünk annak is, hogy már magyar ember is hirdeti a félhold világának az evangéliumot Ez Döbrössy Lajos ref. lelkész, a Magyar Evangéliumi Ker. Missziói Szövetség misszionáriusa, aki néhány hónappal ezelőtt ment ki Bulgáriába, hogy az ottani törököknek hirdesse Isten üzenetét.

(Folytatjuk.)

Segítség a nyomorúság idején.

Arpad egy kis tizesztendős örmény fiú volt, akinek a szüleit szemeláttára gyilkolták meg a törökök. Őt magát arabok hurcolták el magukkal, akik kényszeríteni akarták, hogy mohamedánná legyen. A kis fiú azonban a szüleitől látott bátorsággal és állhatatossággal egyre csak azt hajtogatta: „Keresztyén vagyok." Egy éjszaka megszökött a sátorból, amelyben tartották, s egy ó-kútba bújt el, amelybe egy csomó meggyilkolt keresztyénnek a csontja volt összehordva. Mindenfelé keresték. A kútba is hajigáltak köveket, hogy ha ott rejtőzik, agyonüssék, de Isten megoltalmazta. Amikor üldözői odább mentek, nagy üggyel-bajjal kimászott a kútból s futásnak eredt. Futott, ahogy csak a lába birta, míg csak teljesen kimerülve össze nem esett. Isten ekkor csodálatosképen a tulajdon testvérbátyját küldte oda segítségére, akiről a gyerek azt sem tudta, hogy még életben van. Az ráismert az öccsére s magával vitte az Orient Missio (keleti misszió) mererehi állomására, ahol örmény árvagyerekeket ápolnak és nevelnek. Igy menekült meg csodálatos módon a kis Arpad, aki olyan bátran vallást tett a hitéről.

HIREK.

Indiában még mindig a tömegmozgalom jogosít legtöbb reménységre a missziói munka terén. Maga az anglikán egyházi misszió 4712 pogányt keresztelt meg múlt évben egyetlen egy tartományban: Kisztna-tartományban. Még figyelemreméltóbb telugu területen a kasztokhoz tartozók egyre terjedő mozgalma, amely párhuzamosan halad előre a kasztonkivüliek mozgalmával ugyanezen a területen. Az amerikai baptisták, methodisták, a lutheránus missziók és az anglikán egyházi misszió mind egész családoknak, sőt egész kasztcsoportoknak a megkereszteléséről számolnak be, amelyek csaknem kivétel nélkül olyan falvakhoz tartoznak, amelyekben kasztonkivüliekből alakult keresztyéngyülekezet már van. A kasztok keretébe tartozó nagyszámú keresztségre előkészülő hindu számára rendszeres összejöveteleket tartanak. Az újonnan megtértek legnagyobb része földbirtokos, vagy egyéb elég biztos megélhetést biztosító foglalkozású ember. Ezt a mozgalmat az egész indiai missziótörténet egyik legnagyobb jelentőségű eseményének tekinthetjük. A német missziói társulatok közül a breklumi dolgozik ezen a területen. Azokba a nehézségekbe, amelyekkel küzd, bepillantást nyujtanak dr. Schulze misszionárius következő szav „Keresztyén tanítókra volna szükségünk. A tanítók Parvatipurban csak egyszerű tanítók, akik theologiailag nincsenek kikép ve. S ezért nem is képesek a gyülekezet előrehaladásán munkálkodni. Bennszülött tanítókat képző szemináriumra lenne szükségünk. A khondok is megmozdultak. Valami 2000 a római katholikus egyházhoz csatlakozott. Jobban szeretnének azonban, amint ők maguk mondják „igazi keresztyének“ lenni. Úgylátszik, mindig többeknek és többeknek válik ez meggyőződésévé és óhajtásává“. Egy katechetájának, egy vallástanítójának a leveléből közli a következőket dr. Schulze: „Pottanghi tartományban nagy munka vár ránk. Mivel nincs német misszionárius ott, fájdalom, még semmi munkát sem végeztek. Ha misszionáriusok dolgoznának ott, semmi akadálya nem lenne annak, hogy ezrek legyenek keresztyénné. Amint hozzánk eljött, kérjük önt, menjen el Pottanghiba is, hiszen most onnan hangzik a hivás, Pottanghi területén sok helység van. Amint régebben kifejezte óhajtását erre vonatkozó lag, úgy most elérkezik önhöz a hivás: kérjük, kezdje meg ott a munkát! Magam is szivesen oda megyek hirdetni az evang mot, ha odaküld“. Milyen kár,

hogy nem a missziónak sem elegendő munkás, sem elegendő pénz nem áll rendelkezésére ilyen nagy lehetőségek elégséges kihasználására!

Kinából, Csangsa városából jelenti a liebenzelli misszió, hogy szétrombolt épületeinek a fölépítése megkezdődött. „Kápolnánkat mindjárt a visszatértünk utáni napokban rendbeszedtük: kitakaritottuk, s visszahozott támlásszékekkel, padokkal, lócákkal, úgy ahogy tudtuk, bebútoroztuk, hogy legalább istentiszteleteinket megkezdhessük, amelyekre állandóan 60—100 ember jár." A gyülekezet eleinte nem gondolt újabb beszerzésekre, csak amikor egy pogány asztalos ajánlott föl új szószéket a számára, akkor jutott a következő elhatározásra: „A képolna a magunk dolga. Nem kivánunk rá külföldi pénzt sem, de azt sem akarjuk, hogy egy pogány ajándékozzon meg bennünket szószékkel, az egész kápolnának jóformán legjelentősebb fölszerelési cikkével. Megcsinálunk mi mindent magunk.

Jegyzőkönyv

a Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség és a Magyarhoni Ág. Hitv. Evangélikus Misszióegyesület megbizottainak 1931. február 7-én Budapesten IV. Deák-tér 4 sz. alatt tartott közös értekezletéről.

Jelen vannak:

a Magyar Evangéliumi Keresztyén Missziói Szövetség részéről: Koczogh András elnök, dr. vitéz Csia Sándor, Draskóczy László, Pócs Lajos, Vásárhelyi Dezső igazgatósági tagok. A Magyarhoni Ág. H. Ev. Misszióegyesület részéről: Németh Károly elnök, Broschkó G. Adolf, Gáncs Aladár, dr. Kneffel József, Morhács Márton, Rimár Jenő, dr. Szigethy Lajos, dr. Zelenka Frigyes.

1. Németh Károly esperes-elnök imával és Lukács 13, 24—30. alapján tartott bibliamagyarázattal az értekezletet megnyitja, a megjelenteket üdvözli. Kifejezi azon óhaját, hogy az együttlét a külmisszió ügye iránti fokozott felelősségérzetében s a tanítványok egységéért könyörgő nagy Főpapunk iránti engedelmességben folyjék le.

2. Az értekezlet az elnöki tiszt betöltésére felkéri Németh Károly Ev. Misszióegyesületi elnököt, a jegyzőkönyv vezetésére Gáncs Aladárt, hitelesítésére Broschkó G. Adolf és dr. vitéz Csia Sándor tagokat.

3. Elnök részvéttel jelenti, hogy dr. Molnár Gyula, az Ev. Misszióegyesület világi elnöke betegsége folytán nem vehet részt az értekezleten. Az értekezlet őszinte együttérzésének ad kifejezést, kivánva, hogy a kegyelmes Isten adjon Őméltóságának mielőbbi teljes felgyógyulást.

4. Elnök ismerteti a Magyar Ev. Ker. Missziói Szövetség részéről az Ev. Misszióegyesülethez 1930 február 5-én intézett megkeresést, amely a két missziói egyesület szorosabb összeköttetésbe lépésének gondolatát veti fel. Jelen értekezlet célja az összeköttetésbelépés, annak módozatai felett való eszmecsere s esetleg azon megállapodások leszögezése, melyeket a megbizottak megbizó egyesületeiknél előterjesztenek.

5. Az eszmecsere lefolyása után az értekezlet a következő megállapodásokat foglalja határozatba:

a) Az értekezlet kívánatosnak tartja, hogy külön református és külön evangélikus külmissziói egyesület működjék.

b) Az értekezlet kívánatosnak tartja, hogy a két missziói egyesület között közös bizottság alakíttassék, amelynek tagjait a két egyesület közgyűlése egyenlő számban választja meg.

c) A közös bizottság maga választja meg tisztviselőit.

d) A közös bizottság határozatai csak a két egyesület közgyűlésének jóváhagyásával válnak érvényessé. Kivételt képeznek itt azok az ügyek, amelyeknek önálló elintézésére az egyesületek közgyűlései, igazgatóság, illetőleg missziói tanács a közös bizottságnak felhatalmazást adnak.

e) A közös bizottság tagjainak száma mindegyik részről 10—10. Ha e szám növelése válik szükségessé, az egyenlőség szemmeltartásával a tagok számának kibővítése felől az egyes egyesületek közgyűlései intézkednek.

f) A közös bizottság hatásköre a következőket foglalja magában:

1. Közös missziói ünnepélyek, konferenciák tartása, külföldi misszionáriusok látogató körútjának esetleges közös rendezése.

2. Esetleg létesítendő közös intézmények irányítása.

3. A missziói munkamező harmonikus felosztása.

4. Válságos esetekben egymás erkölcsi és anyagi támogatása.

5. Külföldön egyes esetekben közös képviselet.

6. Egymás közgyűlésein kölcsönös képviseltetésről való gondoskodás.

7. Az értekezleten ekként egyhangulag elfogadott megállapodások sikeres előterjesztése és elfogadtatása érdekében mindkét tárgyaló fél kész a saját egyesületénél mindent megtenni.

8. Felmerült az értekezleten még az a kérdés, hogy miután a Magyar Ev. Ker. Missziói Szövetség így református missziói egyesületté alakulna át, illetőleg teljesen átadná helyét a már saját maga által megalakított reformátusságnak, mi történjék azokkal a nagyobb számú evangélikus tagokkal, akik jelenleg ott vannak s viszont az Evangélikus Missziói egyesületben még nem tagok. Az egyesület teljes megnyugvással vette tudomásul azt a gondolatot, hogy ennek a kérdésnek annak idején való megfontolására, megoldási módjának bölcs megkeresésére és lebonyolítására a Magyar Ev. Missziói Szövetség vezetősége felkéri majd a szövetség három evangélikus tagját: Dr. Hilscher Zoltán, Dr. Kneffel József és Turóczy Zoltán tagokat.

9. Az értekezlet tárgyalási anyaga kimerülvén elnök megköszöni a tagok szives, a tárgyalások ilyen nagyfokú előrehaladását nagyban előmozdító közreműködését s az értekezletet bezárja. Befejezésül Draskóczy László értekezleti tag imádkozott. Legyen az Úr tetszése jószándékainkon és az Ő áldása a fejleményeken — Isten országa, a két evangéliumi anyaszentegyház s a misszió szent ügye javára!

K. m. f

Németh Károly
elnök.

Gáncs Aladár
a jegyzőkönyv vezetője.